

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΧΩΡΙΣΜΕΝΗ

(Οι κινδύνει του έρωτος και η πραγματική εύτυχία)

ΕΛΕΥΤΑΙΑ γνώρισα μιά νόστιμη ζωντοχώρα. Είνε σαράντα χρόνων, κι όμως δείχνει ότι είναι τριάντα : "Έχει νεανικό πρόσωπο, ζοηρές ζιγνίσεις κι ένα γέλο, χαριτωμένο χαμόγελο. "Όλη ή όμορφότης έχει μαζευτή στα μάτια της, που είδαν την ευτυχία και έλαφαν παρὰ από τόν πόνο. Σήμερα δέν μπορεί πια να κλάρη όμορφα τού πρόσωπο της.

—Είνε πέντε χρόνια τώρα, που είπε, που είμα χωρισμένη από τόν άνδρα μου. "Ήσαν μιά ησυχ γυναικούδα κι αγαπίστα τρελλά τόν άνδρα μου, τού σπιτι μου, την οικογένειά μου. Μ' άρεσε ή θερμή άτιμώσαμα τού σπιτιού, τής οικογένειας. Αυτή ή ευτυχία μου κράτησε δέκα χρόνια. "Έπειτα ή άνδρας μου με άπάρτησε. Μά έγω δέν θέλω να κάνω σ'ενακό δράμα μιά περατική τρελλά του. Και τόν ανώχρηστα. "Έπειτα έτσι άκόμη ένας χρόνος ειρηνης ζώη, μι άχι κι ή ευτυχία. "Ο άνδρας μου με άπάρτησε πάλι. Αυτή τή φορά ή νύς έφως τού άνδρος μου είχε μιά συνέπεια, που ήταν πολύ ειχαρίστη γ' αυτόν και τρωμαχική γιά μένα : "Ήθε στόν κόσμο ένα παιδί, ένα χαριτωμένο αγόρακι ! "Έτσι, πρώτος έκείνος, με παρήταρε... Μόνη, τρελλή από τή λύπη μου, έζησα λίγο καιρό στό σπιτι τής μητέρας μου. "Υ-

στερα ξαναγίνασα στό σπιτι μου, όλομόναχη. "Αναζήτησα στις άδειες κάμαρες, στην άτιμώσαρά τους, την περασμένη ευτυχία μου, την χαμένη πια χαρά μου. Μά δέν βρήκα τίποτ' άλλο, παρὰ την πίκρα τής μοναξιάς. Σέ λίγο είδα πως είχα μιά ρυτίδα στό πρόσωπο και μι ά-σχημη τριχα στά μαλλιά. Τότε, γιά πρώτη φορά, έννοιμα ότι ήθελα να ζήσω, ότι δέν ήθελα να γεράσω ! "Έβαρα τα μαλλιά μου, έκανα μασάζ στό πρόσωπό μου, πέρασα ροζέτ στα μάτια μου. "Έγινα μιά άλλη γυναίκα. Προσπάθησα μάλιστα να ξαναενώσω και τού πνεύμα μου. Δέν τού κατοόρησα άκόμη. Μά είνε τώρα λίγος καιρός που δέν ζώ πια με την άγονία και τή λύπη στην καρδιά. "Άλλαξα τή ζωή μου. Κάνω επισκέψεις στις φίλες μου, παγαίνω σ'ό θέατρο, κάνω μικρά ταξείδια με τή μητέρα μου. "Έχω και θαυμασιός. Μά κατά βάθος αγαπά άκόμη τόν άνδρα μου. Οί θαυμασιός μου, μισούσι στήν άδιαφορία μου, δέν άργούν ν' άπογοητευθούν και να μ' άρτήσουν ησυχ.

—Και τώρα ; την ρώτησα. —"Τώρα είμαι έρωτευμένη... Μά άχι πια με τόν άνδρα μου... —"Από πότε ; —"Από τή μέρα που συνάντησα τόν άνδρα μου με άλλη γυναίκα... Με τή μητέρα τού παιδιού του, που είνε μεγάλο πια, φοραει ζωντά καλτσάκια και παίζει με τού σφράγι του στό πάρα. "Από τότε δέν μπορέσα πια να έξακολούθσω ν' αγαπά έναν άνδρα, που βρήκε την

ευτυχία σέ μιά άλλη γυναίκα, μιά ευτυχία που δέν μπορέσα να τού δώσω έγώ. Κι' έτσι αγάπησα έναν άλλο άνδρα. "Έναν παλιό θαυμασιό μου. Προτίμησα εκείνον, που τή στιγμή τής έρωτικής έξομολογήσεώς του με είχε σ'ί άλθιεια αναγνώσει. Και τόν αγαπά, όπως δέν αγάπησα ποτέ τόν άνδρα μου. Δέν ξέρω άν είνε καλύτερος ή χειρότερος. "Έκείνο που ξέρω είνε ότι είνε πολύ διαφορετικός από τόν άνδρα

σά πρόσωπά τους τούς ήπποποτάμους και τ' άλλα παχυδέρμα των παιδικών βιβλίων μου. Μά κι' εκείνοι έννοιωσαν έναν άόριστο φόβο γιά μένα :

—Αυτό τού κορίτσι είνε πολύ άθώμο !... Έλεγα στόν διευθυντή τής "Όπερας. Πολύ δύσκολα μάς φάσεται ότι θά πάη μπροστά ! Τί άναιδία ! Και τώρα άκόμη αηδιάζω μ' αυτή την συμπεριφορά τους... —

Η όμορφιά μου κι' ή θεατρικές έπιτυχίες μου, καθώς καταλαβαίνετε, δέν άργησαν να κινήσουν την προσοχή των διαφόρων σκηνοθετών, οί όποιοι μου πρότειναν να παίξω στόν κινηματογράφο. "Έτσι έγκάτελεψα τού θεάτρου, στό όποιο άναιρευδύο με δοξααθώ μιά μέρα, γιά να «γυρίσω» στά «στούντιο». Κι' έγινα χωρίς να τού περιμένο κινηματογραφικός «άστέρας». "Έπαιξα στό «Μπροντουαίη», στό «Πιπ Τόες» και πέρα τού ρόλο τής Μέγκ Λευομένη στό πολύκομο έργο ή «Βασιλεύς Παύλος». "Έπειτα άκολούθησαν ή άλλες έπιτυχίες μου που με δόξασαν και μ' έκαναν πασίγνωστη «θεντάτσα».

Κι' άλθιεια, ή Πολιτέ Ντυμπώ, ή γυναίκα με τά πιό γλυκά και τά πιό άθώα μάτια, είνε σήμερα μιά από τις πολύ συμπαθείς «θεντάτσα» τού κινηματογράφου.

ANTPE ΜΩΖΕ

μου. Είνε παντομίμος. "Έχει και δύο παιδιά. Η γυναίκα του είνε πιό μεγάλη άπ' αυτόν... Δολφόν ; Δέν έχω κι' έγώ δικαίωμα στόν έρωτα ;

—Ναι. Αυτό είνε άλθιεια... —

—Δέν ζητάω τίποτ' άλλο άπ' αυτόν τόν άνδρα, παρὰ μόνον έρωτα και τρωφερότητα. Δέν θά τόν πάρω από τή γυναίκα του, όπως έκανε ή άλλη σέ μένα... "Έγώ τού προσφέρω τή ζωή μου. Είνε ένας τρόπος γιά να είνε κανείς γενναϊόδοτος... —

—Είνε μάλλον ένας τρόπος γιά να προετοιμασθή κανείς να υποφέρει στό μέλλον... —

—Μά γιατί, άγορ μ' αγαπάει και τόν αγαπά ;

—"Γιατί δέν θα είνε ποτε τελείως άκόμος σας αυτός ή άνδρας, που σας αγαπάει και που τόν αγαπάτε... Μά άφρόστια ενός παιδιού του, ένας ποικύαλος τής γυναικας του, μιά άόνοιακη στενωρότητα, θά τόν κάνουν να θυμησθή τού καθήκοντά του και τις ευθύνες του... —

—Και ή ίσοχρησσία σου τίό μένα ; "Ο έρωθ δέν έχει κανένα δικαίωμα ; "Ο άνδρας μου... —

—Μη συλλογίζεσθε τόν άνδρα σας ; Να συλλογίζεσθε τόν έαυτό σας. Συλλογισθήτε ότι μπορέτε να κάνετε τού ίδιο κακό σέ μιά γυναίκα, και σ' αυτή την περίπτωση σέ μι μητέρα... Κι' αυτό δέν είνε σωστό... —

—Είνε άνόμοιο... —

—"Ας άρρηστω τις πρόχειρες δικαιολογίες... "Ας ποιήσ καλύτερα : Είνε ή ζωή, είνε τά πάθη, είνε τά λάθη που κάνουμε με τή ζωή και και με τά πάθη μας. Και άνάμεσα στά πάθη άς συμπεριλάβουμε και τόν έρωτα, καθώς κι' έκείνον τόν άνακόλλητο πόθο τής έκδοξώσεως, που βρισκεται βαθιά, κάτω από τους πόνοους μας, που δέν μπορούν να τόν γυράνουν... —

—"Ισως... —

—Κάνετε άσχημη έκλογή. Δέν πιά άναιμία τού δικαίωμα τού έρωτος, γιατί κάθε γυναίκα ζή με τόν έρωτα. Μά σας άρνείμι την έλευθερία να διαλέξετε γιά την έρωτική ζωή σας τόν πατέρα δύο παιδιών. "Ας άρρηστωε κατά μέρος αυτόν τόν κέρνο, που δέν τόν γνωρίζω. "Ας μιλήσουμε έρωτικά μόνον γιά σας. Τί ζωή κάνετε ; Συμφωνώ ότι δέν θα έπαρτετε ποτέ να παρατήρη αυτός ή σύζυγος τή γυναίκα του. Μά μένετε ειχαριστημένη από αυτή την έρωτική ζωή ; Πότε σας βλέπει ; Μόλις εννοαρήσει από τις δουλειές του : "Ένα βασικό τμήμα όνομα, μιά επίσκεψη πριν άπ' τού γραφείο, ένα σκετσό μετά τού φαγητό. Κι' έπειτα, ή άνομιώδεις άναμονές, τά χαμένα ραντεβού, ή ανηθισμένες δικαιολογίες... Τά μεσάνυχτα, ένα κοιδούναμα. Είνε εκείνος. Γυρζει από τού θεάτρου, γιατί δέν μπορέσει να σας πάρη μαζί του, κι' όπου έπαρτε να πώη γιά λόγους εδιπλωματικούς. "Ένα βασικό άγκάλιασμα κι' ύστερα ή ανηθισμένη δικαιολογία : "Η γυναίκα μου δέν κοιμάται άν δέν γεράσω στό σπιτι... Είνε άδύνατο να τόν συναντήσετε έξω, να τού γράψετε, γιατί είνε επικάινδνο... Μόνον τμήμα όνομα. Κι' αυτά τις ώρες που είνε στό γραφείο του... "Α !

Η μοναξιά αυτού του έρωτος είνε ή πιο πικρή, γιατί ή έρωθ αυτός άντι γιά χαρά φέρνει τή λύπη και τά δάκρυα. "Αν τριχα μιά μέρα ή άφδης αυτός να νοήσση από γραφείο του ότι δέν είνε καλά, τρέχει άκόμος στό σπιτι τ ο υ, στό σπιτι τής γυναίκας του και τόν παιδιών του, γιατί αυτό είνε τού πραγματικό σπιτι του, εκεί ζή τή ζωή του, εκεί είνε τού καθήκοντά του, τού καθήκον του. Κανείς δέν μπορεί να ξέρη άν ά-έξει καλύτερα γ' αυτόν ή κέρνος έρωθ σας ή ή τρωφερότης τής γυναίκας του. Και κάποια βράδια, όταν θά θέλετε ν' άκούσετε κανένα τρωφερό λόγο, άντι γιά χάδια και γιά φίλια, θά σας μιλήση γιά τις έ-πιτυχίες του, γιά τήν γυναίκα του, γιά τά παιδιά του... "Α ! Αγαπήτω μου !... Δώσε ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία, δώσε ένα άκόμη καιρός... Είλασσε νέα, πολύ πιο νέα από την ήλιζία σας... "Ανίμεσα στους θαυμασιός σας θά υπάρχη κάποιος νέος. Ένας άνδρας που δέν συλλογιστηκε άκόμη τού γάμο και ή άπότος, άπόστος, θά ήθελε να έχη δική του μιά γυναίκα που τόν αγαπάει και που άνέχεται λιγάκι τόν έρωτισμό του.

—Ναι... Καταλαβαίνω... Τού συλλογισθήκα κι' έγώ από... Μά αυτός ή νέος μιά μέρα...θά παντρευτή μιά άλλη : "Ένα κορίτσι... —

—Και τότε, έσεις που δέν θά είλασσε πια σαράντα χρόνων (που φαίνονται τριάντα), θά νοήσατε ότι παντρεύσατε ένα μεγάλο παιδί σας... Ναι, ναι... Γιατί τού καταλαβαίνετε... "Ο έρωθ σας σιγά-σιγά θά γίνη μιά ηπικήρη τρωφερότης. Θά τόν προσέχη. Θά τόν αγαπάη σαν μητέρα και θά νοήσατε γιά την ευτυχία του, γιατί ή ευτυχία του θά είνε και δική τής ευτυχίας... Και τότε μπορέση πια ν' ά-σπείρουν τά μαλλιά, άχως λυπή... "Ετσι δέν είνε ;... —

—"Ισως... —

Και ή χωρισμένη φίλη μου που έφριξε μιά ματιά, που έσήμασε ότι δέν θά ξεχνούσε τά λόγια μου.